

Motion till riksdagen 2010/11:C345

av **Tomas Tobé (M)**

Adoption för samkönade par

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om adoption för samkönade par.

Motivering

En lagstiftnings utformning är viktig, men vad som är ännu viktigare är hur lagstiftningen fungerar i praktiken. Tyvärr är det inte alltid som ambitionen med en politisk reform får önskat utfall i verkligheten. Ett tydligt exempel är en reform som blev lagstiftning redan den 1 februari 2003, efter att riksdagen beslutat om att även homosexuella par skulle ges rätten att prövas som adoptivföräldrar.

Principiellt var det viktigt för att Sverige skulle sluta att behandla homosexuella som en andra klassens medborgare i adoptionsfrågan. Det öppnade upp för en stark utveckling där många närstående adoptioner kunnat äga rum och för att normalisera det faktum att barn redan lever i familjer med samkönade par. Allt detta är positivt men trots att det gått hela sju år har inte ett enda samkönat *par* fått möjlighet att adoptera i Sverige.

Det finns många homosexuella par som längtar efter och vill utöka sin familj med barn. Att lagstiftningen vid första anblick inte sätter upp något hinder för detta är positivt men det är likväl inte tillfredsställande. I praktiken finns mycket kvar att göra för att homosexuella par ska kunna adoptera, såväl nationellt som internationellt.

Länge har diskussionen sopats under mattan genom att det konstaterats att det inte finns några givarländer som accepterar att barn skulle adopteras av svenska samkönade par. Vad som därför krävs är en ordentlig översyn och diskussion om hur den lagstiftningen som Sveriges riksdag beslutade om ska införlivas. Vilka är de kvarvarande praktiska hinder och attityder som både i det öppna och fördolda gör att samkönade par aldrig blir aktuella för adopt-

Fel! Okänt namn på

ion? Det sker varje år nationella adoptioner och innan Sverige beklagar andra länders agerande vore det välkommet om åtminstone den möjligheten i realiteten öppnade upp sig för samkönade par.

Vidare har fortfarande ingen av de svenska adoptionsbyråerna kontakt med någon organisation som accepterar homosexuella som adoptivföräldrar för internationella adoptioner. Det borde tala för ett mer aktivt arbete med att knyta relationer och arbeta med attitydförändringar direkt gentemot andra länder och organisationer. I allt fler länder går utvecklingen dessutom mot en ökad öppenhet och tolerans i frågan, vilket borde tala för en lösning i närtid om den politiska viljan finns.

Det är i sammanhanget även viktigt att myten om att ett heterosexuellt par per automatik är bättre föräldrar än ett homosexuellt par begravs. Inga studier i världen visar på ett sådant utfall och det är därför särskilt viktigt att kommuner och adoptionsbyråer inte exkluderar homosexuella i ett för tidigt stadium i processen.

Även den svenska benägenheten att hellre fosterhemsplacera barn som far illa än möjliggöra för adoption i ökad utsträckning borde ifrågasättas mer. Resultatet för fosterhemsplaceringar i Sverige är varierande och det finns många uppmärksammade problem. Det vore önskvärt att fler barn hamnar i livslånga och trygga relationer hos såväl heterosexuella som homosexuella par före skiftande familjehemsplaceringar.

Det är sammantaget dags för Sveriges riksdag att införliva lagstiftningens ambition om samkönade pars möjlighet att adoptera och därmed åstadkomma fler lyckliga familjer.

Stockholm den 21 oktober 2010

Tomas Tobé (M)